

נצח והוד — די צוויי עמודים וואָס טראָגן תפארת

Netzach and Hod — The Two Pillars That Carry Tiferes

Offered in honour of the Rebbetzin Nechama Dina, wife of the Frierdiker Rebbe, who stood beside him through arrest, flight and exile and never let the truth stand alone. This maamar is given in her merit — on netzach and hod, the two pillars that carry tiferes, and on the endurance and self-effacement without which even truth cannot remain standing.

”וה' יתן עוז לעמו, ה' יברך את עמו בשלום.”

(א)

ידוע, אַז די מידות העלינויות זײַנען נישט באַזונדערע כוחות חלילה, נאָר אופני התגלות פֿון דעם איין רצון העליון.

ווי דער אור ווען ער גייט דורך חלונות פֿון פֿאַרשידענע גוונים, בלייבט דער אור איינער, כאָטש די גוונים זײַנען אַנדערש.

אַזוי איז אויך אין די מידות.

חסד איז דער ערשטער חיוך פֿון אלקות.

גבורה איז די יראה פֿון קדושה.

תפארת איז דער אמת, וואָס מאַכט שלום צווישן ביידע.

אַבער מען דאַרף פֿאַרשטיין.

אויב תפארת איז אמת, פֿאַרוואָס דאַרף זי הילף?

פֿאַרוואָס דאַרף זי צוויי שכנים, נצח און הוד?

דאָס ווייזט, אַז אפילו אמת דאַרף אַ קיום.

ניט חלילה ווייל דער אמת איז שוואַך.

נאָר ווייל די בריאה איז באַשאַפֿן געוואָרן אין אַ וועלט פֿון תנועה.

און יעדער אמת וואָס וויל אַראָפּקומען אין די תחתונים דאַרף ווערן געטראָגן.

(ב)

תפארת איז ווי דער שטאַם פֿון אַ בוים.

אַבער דער שטאַם אַליין איז ניט גענוג.

ווען די ווינטן קומען פֿון אַלע זייטן, דאַרפֿן זיין וואָרצלען וואָס האַלטן אים.

דער מאמר רופֿט די וואָרצלען:

עמודי הקיום.

און די צוויי עמודים זיינען נצח והוד.

נצח איז דער כוח וואָס זאָגט:

„דער אמת וועט ניט צוריקגיין.“

הוד זאָגט:

„דער אמת וועט אויך ניט פֿאַרגעסן זיין מקור.“

נצח גיט שטאַרקייט.

הוד גיט ביטול.

איינער אָן דעם צווייטן קען ניט טראָגן תפארת.

ווייל אַ אמת אָן ביטול ווערט ישות.

און אַ ביטול אָן שטאַרקייט קען בלייבן באַהאַלטן.

דעריבער שטייען נצח והוד ווי צוויי מלאכים ביי די זייטן פֿון תפארת.

איינער האַלט דעם פייער.

דער צווייטער האַלט דעם ליכט.

(ג)

יעצט דאַרף מען פֿאַרשטיין נאָך טיפֿער.

ווען גבורה ווערט שטאַרקער...

ווען דער דין וויל אַרױפֿקומען...

ווען דער צמצום דריקט...

ווען דער העלם ווערט דיקער...

וואָס גיט תפארת דעם כוח ניט צו צעפֿאַלן?

מען וואָלט געמיינט, אַז חסד קומט איר צו העלפֿן.

אַבער בפנימיות איז ניט אַזוי.

חסד איז איר שורש.

אַבער איר קיום קומט דורך נצח והוד.

דאָס איז אַ נייער לשון:

חסד געבט לעבן.

תפארת געבט אמת.

נצח והוד געבן התמדה.

ווייל דער אמת ווערט ניט געפרוויט אין זמנים פֿון מנוחה.

דער אמת ווערט געפרוויט ווען גבורה שלעפט אַלע זאַכן צו דין.

דאָן שטייט נצח אויף דער רעכטער זייט און זאָגט:

„דו ביסט נאָך אַלץ דער אמת.“

און הוד שטייט אויף דער לינקער זייט און זאָגט:

„דו ביסט נאָך אַלץ בטל צום אמת.“

צווישן ביידע קען תפארת בלייבן שלם.

(ד)

מען קען דאָס משלים זיין צו אַ ניגון.

דער ניגון האָט אַ קול.

אַבער דער קול דאַרף אַן אָטעם.

און ער דאַרף אויך אַן אוזן.

נצח איז דער אָטעם וואָס הערט ניט אויף.

הוד איז די אוזן וואָס הערט דעם מקור.

תפארת איז דער ניגון וואָס ווערט געבוירן צווישן זיי.

ווען דער אָטעם איז שטאַרק אַבער הערט ניט, ווערט דער ניגון אַ געשריי.

ווען די אוזן הערן אַבער אָטעמען ניט, ווערט דער ניגון שטיל.

אַבער ווען נצח און הוד דינען צוזאַמען, ווערט תפארת אַ ניגון וואָס קען טראָגן וועלטן.

(ה)

דאָס איז אויך דער סוד פֿון עבודת האדם.

עס זײַנען דאָ טעג ווען חסד לייכט.

עס זײַנען דאָ טעג ווען אמונה ברענט.

און עס זײַנען אויך טעג ווען גבורה דריקט פֿון יעדע זײַט.

די תפילה ווערט טרוקן.

די השגה ווערט פֿאַרדעקט.

די שמחה ווערט שוואַך.

דעמאָלט רעדט נצח.

נצח זאָגט:

„גיי ווייטער.“

ניט ווייל דו שפירסט.

נאָר ווייל דער אמת איז אמת אפילו ווען דו שפירסט אים ניט.

און ווען דער מענטש גייט נאָך איין טריט, רעדט הוד.

הוד זאָגט:

„דער טריט איז ניט דײַנער.“

„דער כוח איז ניט דײַנער.“

„דער אור איז ניט דײַנער.“

„אַלץ קומט פֿון אויבן.“

דעמאָלט ווערט אפילו דער שווערסטער טאָג אַן עליה.

(ו)

דער מאמר אַנטפלעקט דאָ אַן אַנדער יסוד.

נצח מנצח ניט דעם וועלט.

ער מנצח דעם רגע.

הוד בויגט זיך ניט פאר דער וועלט.

ער בויגט זיך נאר פארן אין סוף.

ווען די צוויי ווערן איינס, פארלירט גבורה איר חריפות.

ניט ווייל מען האט זי צעבראכן.

נאר ווייל מען האט זי דערמאנט איר שורש.

כל הגבורות בשרשן חסדים.

ווען נצח געדענקט דאס...

און הוד נעמט דאס אריין...

דאן ווערט אפילו גבורה א משרת פון תפארת.

(ז

מען קען דאס רופן:

ברית הקיום.

דער ברית איז, אז דער אמת זאל קיינמאל ניט שטיין אליין.

ווען ער ווערט אנגעגריפן פון ספק...

שטייט נצח.

ווען ער ווערט אנגעגריפן פון גאווה...

שטייט הוד.

ווען ער ווערט אנגעגריפן פון דין...

שטייען ביידע.

און צווישן זיי לייכט תפארת ווי די שמש, וואָס ווערט ניט פֿאַרדעקט אפילו ווען וואָלקנס גיין אַריבער.

(ח)

אין דעם ליגט אויך דער סוד פֿון דער נשמה.

יעדער איד האָט אין זיך אַ תפארת.

יעדער איד האָט אין זיך אַן אמת, וואָס קיינער קען ניט אויסמעקן.

אַבער דער אמת דאַרף צוויי שומרים.

דער ערשטער הייסט נצח.

ער זאָגט:

„גיב ניט אויף.“

דער צווייטער הייסט הוד.

ער זאָגט:

„נעם ניט קיין כבוד.“

ווען אַ מענטש לעבט מיט ביידע קולות, ווערט זײַן אמת אומבאַוועגלעך.

ניט ווייל ער איז שווער ווי אַ שטיין.

נאָר ווייל ער איז מחובר מיט אַן אמת וואָס איז עלטער פֿון דער בריאה.

(ט)

דאָס איז דער נייער לשון פֿון דעם מאמר:

נצח איז דער האַרץ וואָס שלאָגט אפילו אין דער פינצטערניש.

הוד איז דער אָטעם וואָס ווייסט, אַז יעדער שלאָג קומט פֿון אויבן.

תפארת איז דאָס לעבן וואָס ווערט געבוירן צווישן זיי.

און ווען גבורה שטרענגט זיך אָן מיט איר גאַנצער שטאַרקייט, ווערט זי נישט דער זיגער.

ווייל נצח גיט תפארת איר קיום.

און הוד גיט תפארת איר קדושה.

דער אמת וואָס ווערט געטראָגן דורך נצח.

און דער אמת וואָס ווערט געהייליקט דורך הוד.

איז אַן אמת וואָס קיין גבורה קען נישט צעשיידן.

י

ויהי רצון, אַז דער אויבערשטער זאָל ממשיך זײַן אין יעדן איד דעם אור פֿון תפארת, געטראָגן דורך נצח און הוד.

אַז אונדזער נצח זאָל קיינמאָל נישט ווערן עקשנות, נאָר דביקות.

אַז אונדזער הוד זאָל קיינמאָל נישט ווערן חלישות, נאָר ביטול.

אַז אונדזער תפארת זאָל קיינמאָל נישט פֿאַרלירן איר אמת.

און ווען די גבורות פֿון לעבן וועלן זיך שטאַרק מאַכן, זאָלן נצח און הוד זיך אויפֿשטעלן ווי צוויי עמודי אור, וועלכע

האַלטן דעם אמת מיט ליבשאַפֿט, מיט אמונה און מיט שלום.

און דורך דעם זאָל מקוים ווערן:

”והיה ה' למלך על כל הארץ; ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.”

אמן כן יהי רצון.